

Afrin er faldet, modstanden fortsætter

Den 18. marts faldt Afrin i hænderne på de tyrkiske styrker. Det sker efter at Tyrkiet i slutningen af januar i år invaderede de kurdiske områder som er en del af den revolution, som siden borgerkrigen begyndte i Syrien har fundet sted i området, og som forsvares af de kurdiske militser. De tyrkiske styrker er materielt langt overlegne de kurdiske militser. På NATO-medlemmet Tyrkiets side kæmper tidligere ISIS-krigere og FSA, den frie syriske hær, og udfører en decideret udrensning af de kurdiske områder.

At ISIS-krigere havde frit lejde gennem Tyrkiet har længe været en kendt sag, og nu er interessefællesskabet kun blevet yderligere fordybet. Ikke nok med at Tyrkiet er NATO-allieret og Europas vagthund mod flygtninge, men europæiske nationer er også direkte kollaboratører med Tyrkiets igangværende offensiv mod de kurdere som påheppet af vesten nedkæmpede ISIS. For eksempel sælger Tyskland militærudstyr til Erdogans mere og mere fascistiske stat. Den vestlige verden har endnu engang vist hvad den egentlig står for, og har stillet sig på reaktionens side, uden at gøre noget for at forhindre den brutale nedslagtning af den revolutionære ånd i de selvstyrende kurdiske områder. De kurdiske militser har efter Afrins fald erklæret, at de vil fortsætte modstanden med guerillametoder.

» Ved at lukke ned for informationen lykkes politiet med at skabe stilhed omkring sagen, en stilhed som næres af den frygt for repression og overvågning som gennemsyrrer dette samfund. Det er livsvigtigt for alle revolutionære at bryde denne tavshed, med ord og handlinger.

Den tyrkiske ambassade blev mandag den 19. marts angrebet med molotovcocktails.

Fra de kurdiske revolutionære er der kommet mange opfordringer til at lave aktioner i Europa for at forhindre at Tyrkiet kan fortsætte sin invasion uhindret. Det har, især i Tyskland, ledt til mange angreb på tyrkiske interesser, og på tysk militærindustri. I mange lande og byer har der været solidaritetsdemonstrationer. Både kurdiske revolutionære grupper og europæiske anarkister, autonome, samt mange fra venstrefløjen har deltaget i sabotage og demonstrationer. Som anarkist har jeg ingen interesse i at løfte den kurdiske kamp op på en piedestal, og ignorere de modsigelser og problemer som den indbefatter, men ligesåvel ved jeg at der ikke findes perfekte revolutioner. I kampen mellem en broget skare af mennesker inspireret af revolutionære idéer og handlinger, og en proto-fascistisk stat allieret med krigs- og pengemagerne i EU og NATO, er jeg ikke i tvivl om hvilken side jeg står på.

I København var der to dage i træk demonstrationer i solidaritet med Afrin. Under slagord som »Styrk den internationale solidaritet!« og »Erdogan, fascist, diktator!« gik demonstrationerne med en mærkbar vrede og sorg gennem centrum. Efter den første demonstration blev en gruppe demonstranter overfaldet med forskellige våben af en gruppe på omkring otte

personer. En demonstrant blev skadet. Herefter blev der lynhurtigt indkaldt til en demonstration dagen efter, for at vise at selvom volden rammer her eller i Afrin, så kan den ikke tvinge længslen efter frihed og lighed i knæ. Ved begge demonstrationer, og særligt den anden, understregede talerne meget kraftigt at det ikke er en etnisk konflikt, men en konflikt mellem reaktionære og revolutionære kræfter.

Natten til mandag den 19. marts blev den tyrkiske ambassade på Østerbro angrebet med molotovcocktails. En uge senere anholdt politiet fire personer, som de mener er ansvarlige. De fire personer blev varetægtsfængslet, men hvilke sigtelser der er rejst mod dem, eller andre detaljer, er ikke offentliggjort endnu, da varetægtsfængslingerne blev foretaget bag dobbeltlukkede døre. Ligeledes har politiet ikke udtalt sig om mulige motiver. Ved at lukke ned for informationen på den måde lykkes politiet med at skabe stilhed omkring sagen, en stilhed som næres af den frygt for repression og overvågning som gennemsyrrer dette samfund. Det er livsvigtigt for alle revolutionære at bryde denne tavshed, med ord og handlinger. Derfor siger vi højt og tydeligt, nu, som altid:

Brænd fascismen og militarismen ned til grunden

Ingen leder

Hvis det er sandt, at der for anarkister ikke er forskel på mål og midler, fordi midlet allerede indeholder målet, så er det ensbetydende med at den måde vi kæmper på er nødt til at afspejle vore idéer og vice versa.

Derfor påstår vi også, at det mest passende er at organisere sig i uformelle konstellationer. Det er det, fordi det muliggør det højeste mål

af autonomi for hver gruppe og hvert individ. Hvis vi virkelig er imod repræsentation, så ved vi også at vore idéer ikke kan udtrykkes i et program, hvad end det er forfattet af et politisk parti eller af kammerater.

Kun gennem at lære vores kammerater at kende, og gennem at lade dette kendskab udvikles i en korrespondance mellem diskussion og handling, kan vi op-

bygge strukturer som for alvor er decentraliserede. Eller måske snarere: Strukturer, hvor hvert individ er i centrum.

I centrum for Orkanens opmærksomhed står i alle fald undertrykkerne og de midler som de anvender til at underkue revolutionære og rebelske grupper og individer over hele verden. Fra krig og udrensning i det nordlige Syrien, til fængsel

og sygeliggørelse herhjemme.

I en opgørelse fra Retspsykiatrisk Klinik står »Vold eller lign. mod offentligt ansat« for hele 21 procent af anmodningerne om mentalundersøgelser. Beskeden er klar: Gør du oprør mod staten er du sindssyg. Repressionen kryber ind under huden. Læs mere i artiklen herunder.

Fængslet forsøger ligeled-

Vanviddet på samfundets rand

Hvem er de diagnosticerbare afvigere i dagens samfund, og hvem er de raske? Når der tales om anklagede individer, herunder individer der angiveligt udfører handlinger, der er et direkte og voldeligt angreb på statens undertrykkende operationelle funktion, er det ifølge statistikkerne i stigende grad psykisk syge afvigere, der ønskes at stå bag, og ikke bare sunde og raske kriminelle. Der er tale om statistikker, der illustrerer hvordan staten, herunder anklagemyndigheden, vælger at vægte psykisk sygdom i forhold til kriminel adfærd i samfundet.

» Hvorfor dette aggressive forsøg på fra statens side at forbinde voldelig oprørskhed med psykisk sygdom?

Når en person anklages for at forbryde sig mod straffeloven kan anklagemyndigheden til enhver tid vælge at anmode om at iværksætte en mentalundersøgelse af vedkommende. Her er det vigtigt at slå fast, at den anklagede kan modsætte sig denne anmodning om mentalundersøgelse, og sagen ender dernæst i retten med mulighed for appel osv. Findes den anklagede skyldig i at være egnet til at få foretaget en mentalundersøgelse, bliver vedkommende overført til et psykiatrisk hospital og underlagt overvågning. Stramheden af denne overvågning er meget afhængig af den anklagedes vilje til at samarbejde med psykiatriens personale, og det samme gælder længden på den anklagedes op-

hold på institutionen, der i princippet kan trække meget langt ud. Resultatet af en sådan mentalundersøgelse kan frit og ubegrænset benyttes af anklagemyndigheden til at forsøge at presse enhver dom igennem overfor den anklagede, som den, anklagemyndigheden, finder passende.

I forhold til udredning lader anklagemyndigheden ikke til at hvile på laurbærene, siden at der er sket en lille fordobling af antallet af mentalundersøgelser siden år 2002. Dette var 'tilfældigvis' også året hvor Rigsadvokaten fabrikerede en ny vejledning hvori det præciseredes at anklagemyndigheden skulle søge at få den anklagede mentalundersøgt, såfremt der var tegn på psykisk sygdom. Hvad disse tegn består i er imidlertid et bredt spørgsmål, men det kræver ikke den store fantasi at forestille sig, at anklagemyndigheden primært kigger på arten af den forbrydelse, som den anklagede er sigtet for at have begået, den anklagedes kriminelle og helbredsmæssige baggrund, eller starter med gennem Kriminalforsorgen at få iværksat en personundersøgelse af den anklagede, som, modsat denne type undersøgelses tiltænkte applikation, gerne bruges som en slags forundersøgelse til mentalundersøgelsen.

Den tiltænkte brug af en personundersøgelse, både for den anklagede og anklagemyndighedens vedkommende, er den hvor den anklagede, i tilfælde af domfældelse, står til en fængselsstraf der løber op i et relativt begrænset antal måneder, og hvor fodlænke eller samfundstjeneste kan komme på tale. Derudover bliver en sådan undersøgelse anset for relevant, hvis

den anklagede har en form for misbrug, som kan spille ind ved en eventuel domfældelse. Ikke overraskende finder anklagemyndigheden gunstige muligheder i personundersøgelsen, og det skyldes at den foregår i et forum, hvor det er lettere at få den anklagede i tale, end det er tilfældet ved f.eks. et politiforhør. I sin praktiske udfoldelse virker undersøgelsen ganske harmløs og uformel. Den anklagede sætter sig ned med en eller anden sagsbehandler, der så stiller vedkommende nogle spørgsmål af forskellig art om opvækst, nuværende mentale tilstand (»hvordan går du så og har det?«), fritidsinteresser osv. Ligesom mentalundersøgelsen er personundersøgelsen noget som den anklagede kan modsætte sig, så vidt vides uden at det kan gå rettens vej.

IFØLGE EN årsopgørelse fra 2016 fra Retspsykiatrisk Klinik, der har lavet en oversigt over hvilken type kriminalitet der med størst sandsynlighed medfører en anmodning om mentalundersøgelse af den anklagede, står kategorien »Vold og lignende mod offentligt ansat« for hele 21 procent! Det viser sig altså, at staten, bl.a. gennem anklagemyndigheden, arbejder for at skabe den direkte sammenhæng mellem sindssygdom og enhver form for strafbar anti-statslig virksomhed, og eksemplerne på dette er også at finde i velkendte straffesager.

I SAGSKOMPLEKSET mod de fem terroristtalte fra 2011 omhandlende »politisk motiverede brandstiftelser« blev der anmodet om og foretaget mentalundersøgelser af de fire. Den femte modsatte

es at krybe ind under huden, og gøre den indsatte til sit inventar, men det er ikke desto mindre muligt at modsætte sig denne proces. Det skriver *plis* om på side 4-5.

I dette nummer introducerer vi en ny sektion; *Mindet som våben*. Her vil vi mindes forskellige personer og begivenheder som på den ene eller anden måde inspirerer os til fortsat at gøre oprør.

Af først og fremmest prak-

tiske årsager har vi valgt et nyt format. Det har også inspireret til lidt genopfriskning af layoutet. Forhåbentlig er det blevet lidt mere læsevenligt? Giv gerne feedback.

På indholdssiden gør vi os jævnligt overvejelser om hvilke emner vi ønsker at behandle, og på hvilken måde. Forhåbentligt afspejler det sig denne gang i nogle artikler som atter løfter

næbbet fra den anarkistiske andedam i København.

Vi er i gang med at lave et engelsk særnummer, med oversatte artikler fra tidligere numre af Orkanen. Det gør vi for at styrke kommunikationen med internationale kammerater, både dem som bor her i landet, og andetsteds.

Vi kan kun opfordre til at kammerater fortsat vil sende bidrag eller kritiske over-

vejelser om bladets artikler. Vi ved at det kan være svært at få fingeren ud i en tid hvor distraktionen aldrig er mere end et klik (eller et swipe) borte, men ikke desto mindre hævder vi endnu engang at livlige og dybdgående diskussioner af idéer er livsvigtige for en oprørske og dynamisk anarkistisk bevægelse. Orkanen står til rådighed. ♦

orkan

sig og endte derfor i retten. Her advokerede anklagemyndigheden for en mentalundersøgelse bl.a. med grundlag i forbrydelsernes karakter, men også på basis af tiltaltes generelle sindstilstand. Forud for dette retsmøde havde den, anklagemyndigheden, sendt en personundersøger ud til tiltalte under dække af at være sendt af tiltaltes forsvarsadvokat. Denne udsending traf i arresten tiltalte, der ikke ønskede at få foretaget en personundersøgelse, og udsendingen valgte så alternativt at bogføre tiltaltes samarbejdsnægtelse som grundlag for psykisk sygdom, der blev genstand for anklagemyndighedens sag mod tiltalte for at få denne mentalundersøgt. Retten gav efter et par dage tiltalte medhold, og ingen mentalundersøgelse blev således foretaget. Det vides i øvrigt til dato ikke, om udsendingen overhovedet var fra Kriminalforsorgen.

ET ANDET EKSEMPEL er sagen om panseren, der blev skudt på klos hold, og som senere døde af sine kvæstelser. Dette voldelige angreb på panseren blev sygeliggjort, denne gang af retsformanden i retten, der beskrev det som »en vanvittig handling«, og den anklagede blev dømt til forvaring efter retslægerådets anvisninger. Et meningsløst drab, ifølge DR's retskorrespondent, fordi den anklagede ikke havde noget udestående specifikt med

den nu døde panser; Det var udelukkende den anklagedes aversion overfor politiet og myndighederne, der angiveligt ledte vedkommende til at myrde, og det gjorde altså handlingen sagesløs, for hvilken 'normal', 'rask' og 'ligevægtig' person kunne overhovedet finde på at opføre sig på en sådan måde?

HVORFOR DETTE aggressive forsøg på fra statens side at forbinde voldelig oprørskhed med psykisk sygdom? Bl.a. fordi der ligger en høj grad af delegitimisering i at erklære den voldelige oprørske handling for en videnskabelig,

biologisk funderet afvigelse. Fra statens side accepteres oprøret, når man f.eks. verbalt og ikke truende brokker sig over en parkeringsbøde eller en kontrolafgift i toget, og det affejes typisk med at synderen i virkeligheden er sur på sig selv, og ikke mindst sur over sit privatøkonomiske tilbageslag, fordi vedkommende ikke slap af sted med sin overtrædelse. Eskalerer det individuelle oprør og bliver truende og/eller voldeligt, er der derimod tale om noget ganske andet. Men når man søger at kalde det voldelige oprør for en eller flere handlinger bærende på et stringent biologisk ophav, så siger man samtidig at staten og dennes virke (læs: undertrykkelse) er biologisk funderet, altså en form for naturtilstand for menneskelig væren.

Vælger man at bruge vold og aggression i kampen mod denne undertrykkelse, begynder man således at bevæge sig ind i grænselandet mellem mental sundhed og sygdom, hvor ideologi om frihed og lighed forplumres, og hvor identitet blot er den objektivt forkerte, udsprunget af malplacerede elektriske impulser i hjernen, der afventer helbredelse gennem psykofarmakologiske remedier, fikseringsbælter og samtaleterapi. Det lader i hvert fald til at være præcis hvad staten agter at virkeliggøre. ♦

tju

En forårsdag i Vestre fængsel

Det var en overskyet forårsdag, da jeg blev overført til afsoning. Det var varmere end de følgende forår, og især det indeværende. Jeg havde på denne overførsels tid tilbragt lang tid i Vestre fængsel. Jeg havde været der så længe, at jeg dengang ikke stødt på, eller var vidende om nogen der havde været der ligeså længe som mig. Ej heller er jeg stødt på nogen siden, hvilket dog ikke har noget at sige, taget min nuværende tilværelse i betragtning. Der gik rygter om andre indespærrede i nyere tid, både forud for, og sideløbende med min varetægtsfængsling, som havde gennemlevet, og gennemlevede, et tilsvarende marathon. Disse afspejlede højst sandsynligt sandheden, bare ikke lige der og dengang, lod det til. Det var f.eks. ikke fordi, at det ikke var et ganske almindeligt samtaleemne blandt fangerne. Ikke overraskende var det første spørgsmål fanger imellem »hvad sidder du for?«, som så snart opfulgtes af »hvor længe har du siddet?«, og hvor det næsten naturbårne tredje spørgsmål var »har du siddet i Vestre hele tiden?«. Det skal siges, at jeg havde nogle få og ultrakorte huller i min tid i Vestre, hvor jeg blev overført til andre arresthuse, kun for at vende tilbage af forskellige årsager.

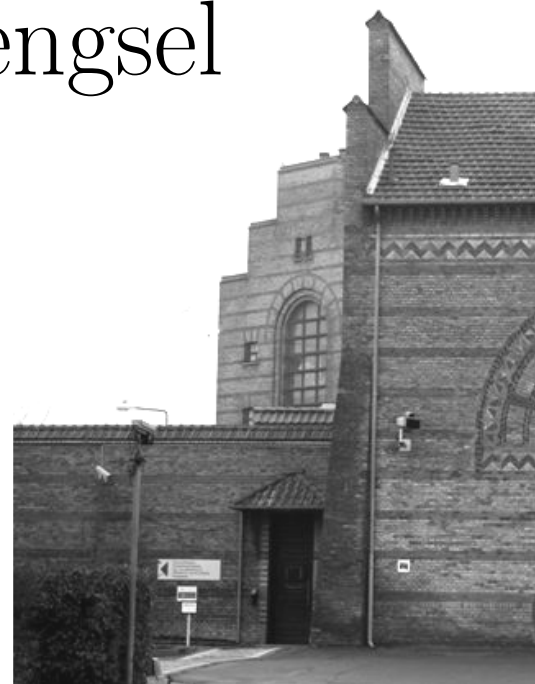
Efterhånden som årene gik, og månederne og dagene ligeså, blev jeg på

»Hinsides alle de ting jeg ikke kunne kontrollere, og som jeg forsøgte at bekæmpe og dæmme op for lå der en kraft inde for rækkevidde, som brændte uanset graden af mørke.

en eller anden måde en del af det faste inventar. Jeg husker ikke, at denne følelse var en gennemgående del af min virksomhed under min fængsling, men når jeg sidder her, skrivende, og tænker tilbage på den periode af mit liv, overvældes jeg af en anden opfattelse. Det var dog en meget broget affære, som jeg vil forsøge at udpensle i det følgende.

På og udenfor cellen var to vidt forskellige oplevelser. Livet på cellen var et slags grænseland. Det var på mange måder både et koldt og frastødende sted, ingen tvivl om det. Det havde en død over sig, som det levende i mig kæmpede med på daglig basis. Her var kampen altafgørende, ellers vidste jeg, at det ville være slut. Jeg ville ende med at gå i ét med den gullige maling på væggene, og fængslet ville blive mit habitat. Fra første dag byggede jeg derfor adskillige lag af boblende mure omkring min tilværelse, derinde i det lille rum, og hver gang en mur blev brudt ned byggede jeg to nye.

Ud over mit indre og dets frihed lå der en ydre verden af indespærring, og her arbejdede jeg løbende på at tilrettelægge og opretholde min egen beskyttelse. Jeg tillagde forskellige materielle ting værdi inde på cellen, af praktiske eller sentimentale årsager, hvilket altid er forbundet med en risiko, når man sidder inde. Systemet kan på den måde ramme dig hårdt, hvis de finder ud af at du har noget særligt kært og samtidig agter at jage (endnu) en syl i lænden på dig. Derfor var det vigtigt for mig at sprede denne materialistiske værdisætning ud, så der fandtes lidt over det hele. At lægge alle æggene i én kurv var en ringe strategi, og det forholder sig i øvrigt ikke meget anderledes udenfor murene. Jeg havde også valgt ikke at have nogen af mine

ting liggende fremme, så jeg kunne bibeholde en vis distance til livet udenfor cellen, indenfor murene. En dag kom jeg op fra gårdtur, og min celledør stod sædvanligvis pivåben, men lige udenfor stod der så en samling jurastuderende, skiftevis gloende på mig og ind på min celle. Der var 'åbent hus' i Vestre den dag, som der ofte var, typisk uden at informere fangerne om det, og uden nogen mulighed for at gøre indsigelser.

Udenfor cellen fik jeg lidt skikkelsen af en ørkenvandrer, hvor mine spor i begyndelsen udviskedes umiddelbart bag mig og gav mig en følelse af anonymitet og fremmedgørelse, som man kan forvente af enhver institution, og i særdeleshed et fængsel. I takt med at min indespærring lagde tiden bag sig, måned efter måned, således ændredes også mit forhold til Vestre og dets golde ensformighed. Pludselig øjnede jeg mine fodspor fra cellen til gårdturen fra dagen før, og dagen før den. Jeg

Noteret

Parallelsamfund

Folketingspolitikere bliver nu tvunget til at forholde sig til et borgerforslag angående ministerpensionen. Sagen er, at som det ser ud nu kan en minister efter et år på posten regne med en pension på 88.750 kr. fra efterlønsalderen. Sidder vedkommen i otte år, får de en årlig pension på yderst rimelige 282.979 kr. til at forsøge ald-

erdommen. Derudover får børn af pensionerede ministre under 21 lommepege på 16.000 kr. om året, et beløb som er i fuld overensstemmelse med den generelle udvikling på lommepegeområdet, især med tanke på prisstigningerne på technobajere og bleer. Det er der selvfølgelig nogle der har fået ondt i røven over.

Heldigvis forstår politikere at forsvare deres egne interesser, og der tegner sig da også et selvsikkert »nej« til

forslaget. Det manglede da bare.

Hvis vi alle forsvarede vore interesser ligeså skamløst, var der til gengæld næppe hverken politikere eller chefer til at læse os allesammen.

Slagelses gazeller

I påsken viste rebeller i Slagelse ligesom ved nytår vejen for en konfliktfyldt og decentraliseret tilstedeværelse på gaderne. Et opråb til andre rebeller om at

teste lignende metoder, eller individuelle oprør som ikke kigger sig over skulderen efter sociale påvirkninger? Det betyder egentlig ikke alverden...

Fremgangsmåden er som følger: Containere eller biler sættes i brand. Når brandvæsen og/eller politi dukker op bliver de beskudt med fyrværkeri eller bombarderet med sten. De sammensvorne fordufter derefter i mørket uden at give politiet tid til at foretage anholdel-

så mine fingeraftryk dekorere håndtaget til den ulåste branddør mellem bygningerne på min vanlige vej til keramikklassen. Jeg hørte gennem skrattende radiostøj lyden af den store jerndør gå i bunden af fløjen, og lagt sammen med det givne tidspunkt gjorde jeg mig klar til at blive hentet ned til endnu et besøg. Det var alt sammen brændstof til den fysiske institutionalisering, og ultimativt dens forsøg på at kapsejse mig ved at bore en vej ind i mit indre, som jeg altså gjorde til min allervigtigste opgave at blokere uden stop.

Du må aldrig stoppe; Lov mig, at du aldrig stopper.

Det gjorde jeg aldrig.

Jeg kunne ikke skærme mig fuldstændigt, og det måtte jeg hurtigt indse, f.eks. da jeg en dag kom ind på cellen og kunne se, at der var blevet bladet i breve fra mine nære. Det tog jeg med, det *måtte* jeg tage med, og så bruge det som brændsel til noget for-

nuftigt, såsom frihedstrang og styrke. Hver gang staten snagede i mig, undertrykte mig, var det bare endnu en anarkistisk bekræftelse. Det er repressionen, der skaber oprøret.

Hinsides alle de ting jeg ikke kunne kontrollere, og som jeg forsøgte at bekæmpe og dæmme op for lå der en kraft inde for rækkevidde, som brændte uanset graden af mørke. Jeg havde denne kraft hos mig i kernen, inde bag alle de oprejste mure. Det var en kraft, som kun jeg mærkede, og som kun kunne absorberes af mig. Gennem denne kraft var der stilfærdigt, og der var plads til at vise følelser og kærtegn. Der var plads til frihed, til lighed og fremtid. Denne kraft var i modsætning til mine ejendele og min ydre person fri for enhver form for kontaminering. På den måde føler jeg, at jeg aldrig dér hvor det i sandhed gjaldt blev fast inventar. Inventaret blev og var derimod alt det andet.

Dengang som nu tror jeg såmænd ikke at de andre levende væsener inde for murene så mig som et urokkeligt element i fængslets puls. Det betyder dog ikke at der ikke foregik en vis mumlen bag min ryg, der fra tid til anden mundede ud i et forsøg på at føre en samtale med mig om mit tilsyneladende endeløse ophold. Jeg tænker, at det var et spørgsmål om nysgerrighed og tidsfordriv, og så en mere eller mindre åbenlys utålmodighed fra de af vagterne, der var godt trætte af at opbevare min type. Disse samtaler indledtes af lærere, vagter, fanger, præster og værkførere der alle som én, og på hver deres måde, udgød en suppedas af ord og sætninger, som altid kunne koges ned til det følgende spørgsmål: »skal du ikke snart videre?«, hvortil samtlige af mine besvarelser – og selvfølgelig blev ikke alles spørgsmål besvaret – kunne koges ned til et »det ved jeg ikke«. Jeg vidste det ikke, indtil jeg fik et brev fem dage før overførslen, hvor afsoningsanstaltens udsendinge med

deres fangetransport stod klar i et af korsets indhak, hvor døren ind til fængslets reception er at finde, og hvor jeg blev budt velkommen flere år tidligere.

» Det var en kraft, som kun jeg mærkede, og som kun kunne absorberes af mig. Gennem denne kraft var der stilfærdigt, og der var plads til at vise følelser og kærtegn.

Efter mundhuggeri omkring mine ejendes placering i bagagerummet blev jeg fikseret og sat på bagsædet. Vognen bakkede let, og drejede så en halvcirkel højre om, kørte gennem hullet i vestfløjen med administration og reception på den højre side, og kirke og kvindernes celleafsnit på den venstre. Ud på den anden side, og langs nordfløjen der på højre side tårnede sig op bag ved rækken af tomme fangetransporter der holdt vinkelret på den fangemættede bygning, helt hen til den mosgrønne port. Gennem slusen, ud på den anden side, og hen til det dengang sølvfarvede skydehegn. Vestre fængsel falmede dér i baggrunden, men står den dag i dag utvivlsomt ligeså stærkt, aggressivt og funktionelt som altid.

JEG BEGYNDTE på denne endelige forårsdag i Vestre fængsel, at kunne frigøre mig i fysisk forstand. Frigøre mig fra resterne af dets ætsende stank, matte terazzogulve og ornamenterede gelændere der havde suget sig fast på mig, og mit bedste værktøj var erkendelsen af, at det sted i sidste ende ikke knækkede mig, som det så inderligt havde for øje. Jeg havde under dette fængslende ophold følt en indre frihed, og nu skulle jeg således til fulde mærke det på egen krop. Forhåbentlig. ♦ *plis*

ser. Som en politibetjent smukt udtrykte det i forbindelse med lignende hændelser omkring nytår, så løber angriberne rundt »som gazeller«.

»Det er ikke andet end et perspektivløst kaos.« Sandt. Men hvad er der egentlig i vejen med det?

Frikendt

En ung mand som var mistænkt for at sprænge en politibil i Malmø den 29. december sidste år, blev fri-

kendt, på trods af overvågningsvideoer som viste en person med lignende tøj i nærheden af bilen. Ifølge dommeren er beklædningen – kasket, sort jakke og joggingbukser – så almindelig blandt unge mænd, at det ikke gik at sige med sikkerhed, at der virkelig var tale om den mistænkte. Noget motiv lykkedes det heller ikke at fastslå.

Motivløst?

Sweet.

Besind dig ikke – besæt

Slagtergårdene på Vesterbro havde op til flere gange den seneste måned fået nye beboere – besættere, som hurtigt havde gjort det hyggeligt med gardiner og det hele. Men indflytningsfesten har været kortvarig hver gang, da panserne som bekendt er hurtige til at beskytte de rige og magtfuldes interesser. Bygningerne ejes af rigmanden Jesper Reinhardt som ejer Buster Holding A/S, som igen ejer

ejendomsselskabet Enghaven A/S. Jespers plan med bygningerne er selvfølgelig at få dem revet ned i en fart, så der kan bygges nogle eksklusive ejerlejligheder med forretninger i stueetagen, så han kan tjene endnu flere penge.

Rige svin der bl.a. skal have brændt deres virksomheder ned til grunden, og tomme bygninger der kan besættes er der nok af – besættelserne fortsætter! ♦

onb

Fragmenter

Enhed og splittelse. Anarkister bliver altid beskyldt for at være uorganiserede og utålmodige, og det kan der være noget om. Men er det overhovedet et problem? Måske er den evindelige sammenstrømning og opløsning i virkeligheden udtryk for en dybtliggende antiautoritær aversion mod repræsentation og herredømme.

Det er ofte sket at anarkister, særligt de som insisterer på et omgående oprør med individet som udgangspunkt, er blevet beskyldt for at gå forkert til værks. Deres handlinger er ulogiske og utålmodigt udført, resultaterne er uforudsigelige og uberegnelige, og deres bevægelse er præget mere af splittelser og uafsluttede projekter end af kontinuitet, stabilitet og fremgang. Der findes rigeligt med anarkister som ønsker at imødegå beskyldningerne. De gør hvad de kan for at agere succesfuldt på realismens arena, men det er ikke dem jeg har lyst til at tale om her. Jeg vil hellere spørge om disse beskyldninger, hvis vi antager at de er korrekte, ikke netop er en kvalitet ved anarkisterne; en afgørende forskel som ikke alene kan tilskrives revolutionær utålmodighed?

Tillad mig at starte et helt andet sted.

» Enhver protest som udtaler et krav, skaber en åbning for politikkenes gribbe, og den vil blive udnyttet. Derimod er en handling som ikke lader sig kommunikere i sig selv en benægtelse af repræsentation.

En særlig hellighed følger ordene, særligt det skrevne ord. Det gennemførte værk står som et forsvar for forståelsen af verden som en begribelig helhed, mulig at kategorisere og kvantificere. Ordene er uomgængelige; de gør det muligt for menneskene at samle og sortere i en fragmenteret og ubegribelig verden, og at repræsentere

enestående objekter således at de kan kommunikeres. Ordene er definitioner, de er definitive, afsluttende. Det enestående og udelelige er undefinerbart og uafsluttet. Det er en bevægelse, som fastlåses, eller afsluttes, i et ord. Således er det gennem ordene at det enestående kommunikeres og bliver en del af helheden. Men der findes også en længsel efter at slå hul på denne helhed, og – omend midlertidigt – opleve tingene, og sig selv, i udelelig og ukommunikativ enestehed, uden for alle kategorier. En længsel efter at komme hinsides repræsentationen. Længslen efter helhed og repræsentation kan udtrykkes i det afsluttede værk. Længslen efter det urepræsentative og enestående kan udtrykkes i fragmentet. Det fragmentariske værk, også forstået som handling, virke, er flertydigt og dermed gør det modstand mod kravet om at indordne tingene i helheden.

Længslen efter afslutning og helhed er totalitær fordi den omfatter alt. De som længe inderligt efter en afslutning gør det af med sig selv. Har de samtidigt politiske ambitioner forsøger de først at gøre det af med alle andre. Anarkisternes skarpeste kritikere, og bøddler, kommunisterne, har altid været konsekvente på dette punkt.

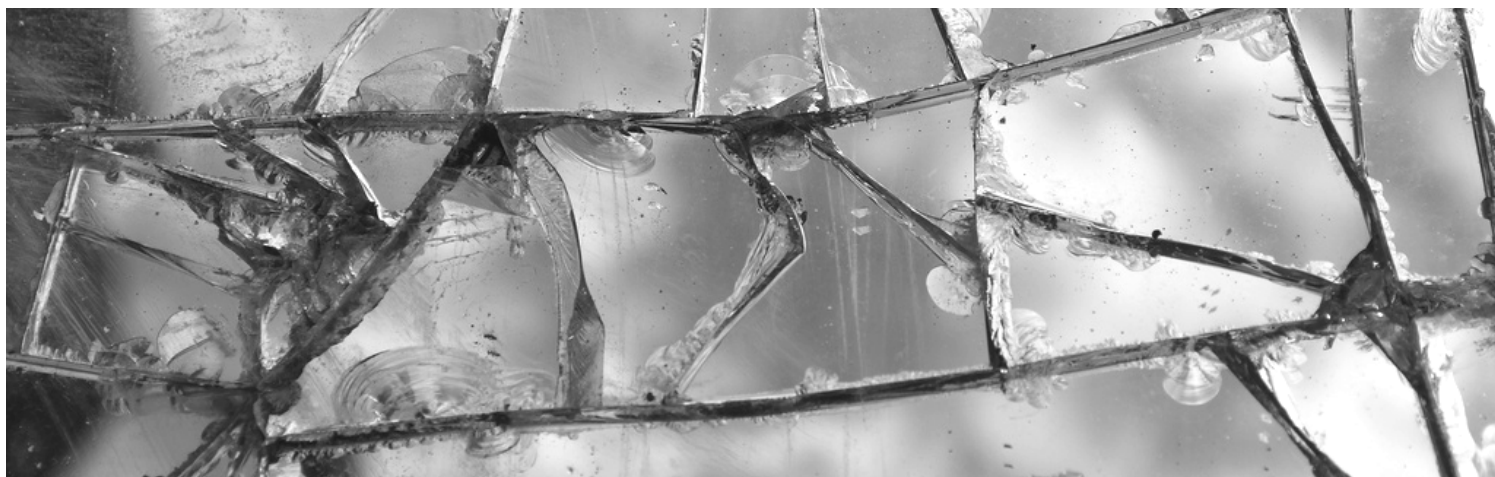
Fragmentet, som er uden egentlig begyndelse eller afslutning, kredser endeløst i en dans om det udtalelige. Heri ligger erkendelsen af at det enestående ikke kan repræsenteres, kun tilnærmes. Ligesom forhold mellem individer aldrig kan være andet end tilnærmelser, en dans om enesteheden. Det fragmentariske er det enestændes oprør mod repræsentation og indordning, eller underkastelse. Set herfra

kan vi måske bedre værdsætte anarkisternes håbløse famlen omkring.

Når vi som anarkister organiserer os i midlertidige konstellationer, i strukturer som virkelig er centreret om hvert enkelt individ, og som ikke har en hel masse andre formål end netop hvad vi ønsker at bruge dem til – midlertidigt, fragmentarisk og flertydigt som det er – så er der ikke tale om en taktisk fejltagelse eller politisk naivitet, men om en dybgående modvilje overfor enhed og varighed, fordi de ufravigeligt leder henimod repræsentation og underkastelse. Ud fra dette grundlag – en organisationsform baseret på uformelle forbindelser mellem individer – mener vi at det er muligt at handle på måder som benægter al repræsentation og kategorisering. Enhver protest som udtaler et krav, skaber en åbning for politikkenes gribbe, og den vil blive udnyttet. Derimod er en handling som ikke lader sig kommunikere i sig selv en benægtelse af repræsentation. Det er derfor vi foretrækker de anonyme angreb mod enhver form for herredømme.

Måske er der altså alligevel ikke nogen grund til at bekymre sig særligt om det fragmentariske og ufuldstændige ved alle vore handlinger og dilettantiske forsøg, på trods af alle politiske papegøjers skræppen. Vores evindelige sammenstrømning og opløsning, vores kampes ebbe og flod, vil altid befinde sig i denne uafsluttede tilstand, netop fordi vi modsætter sig repræsentation og at være eller have følgere, og det er godt, for heri ligger netop vores styrke; vores indædte modstand mod alle repræsentanter, mod alt herredømme. ♦

s.l.

Det kaotiske øhav

Boganmeldelse. Medmindre vi mener at det spontane og individuelle oprør er tilstrækkeligt for at vende op og ned på verden, så er vi nødt til at beskæftige os med spørgsmålet om organisering. Kan vi som anarkister organisere os på en måde som er i overensstemmelse med vore idéer, og hvilke organisationsformer kan vi foreslå andre rebeller?

Affinity and informal organization. Flere forfattere. Hourriya – Internationalist anarchist pamphlets, 2016. Engelsk. 90 s. Kan fås i Bogcaféen Halmtorvet for 20 kr.

Hvordan kan anarkister bedst organisere sig med hinanden for at kunne gribe ind i de sociale kampe? Og hvilke organisationsformer kan anarkister, midt i kampens hede, foreslå til andre som gør oprør? Det er kort sagt de spørgsmål som denne lille tekstsamling stiller og forsøger at besvare.

Teksternes forfattere foreslår, som titlen peger på, at organisere sig i affinitetsgrupper, og at organisere disse grupper i uformelle organisationer. De begreber høres af og til, også herhjemme, men hvad menes der med dem?

Affinitet defineres som et dybgående kendskab til ens kammerater, et kendskab der udvikles i og består af en korrespondance mellem diskussion og handling. Men som det fint udtrykkes i bogen så er præmissen for at opbygge affinitet med ens kammerater at man er i affinitet med sig selv; det vil sige, at man ved hvad det er man vil og hvordan man vil opnå det. Ud fra dette kendskab til sig selv kan man udvikle affinitet med ens kammerater.

Affinitetsgrupper er selvsagt af en begrænset størrelse. Det er ikke muligt at udvikle affinitet med hundredevis af kammerater. Men der vil være mange situationer, hvor det er ønskværdigt at kunne trække på flere kræfter, og derfor kan affinitetsgrupper slå sig sammen i uformelle organisationer.

En uformel organisation er en midlertidig struktur som er rettet mod løsningen af konkrete mål, f.eks. udførelsen af en aktion eller demonstration, en længerevarende opretholdelse af en kamp, eller noget helt andet. Uformel organisering er ikke det samme som afsavnet af at organisere sig, og midlertidighed er ikke ensbetydende med kortvarighed. Organisationsformen er uden dokumenter, 'officielle' (hvordan kunne en anarkist nogen sinde tage dette ord i sin mund?) udtalelser, logoer, og behøver intet navn, for dens mål er ikke at videreføre sig selv over tid, men at løse bestemte opgaver. Det springende punkt er at organisere sig for at udføre noget konkret. Det står i modsætning til den mere typiske måde som anarkister organiserer sig på, hvor

man først beslutter sig for at ville have en organisation, begynder at opridse retningslinjer, og siden spørger sig selv hvad det egentlig er organisationen skal. Forbindelserne mellem de forskellige affinitetsgrupper er fleksible, og hver gruppe har fuld autonomi, for der er ingen kongresser eller lignende. Det som forbinder grupperne er enigheden om det konkrete mål og den vedvarende udveksling mellem diskussion og handling. Organisationen er som en lunge der udvides når der er brug for den, og skrumper når aktiviteten er mindre intens. De forskellige affinitetsgrupper associerer frit i forskellige uformelle forbindelser, det vil sige organisationer. Således opstår et kaotisk øhav af selvstændige anarkistiske grupper. En sådan struktur er svær for staten at slå ned på. Forbindelserne bygger på alle niveauer på gensidig kendskab og tillid, og der er ingen centrale komitéer eller hovedkontorer at angribe.

De organisationsformer som forfatterne stiller sine forslag op imod er hovedsageligt disse tre: 1) Den syndikalistiske organisation som forsøger at samle arbejderne til revolutionær økonomisk kamp. Det er klasseinteresser, ikke et ideologisk fællesskab, som forener medlemmerne. 2) Den specifikke organisation som er en organisation for anarkister. Det er ikke (alene) klassefællesskab som forener medlemmerne, men i højere grad de anarkistiske teorier. Begge disse organisationsformer forsøger at samle forskelligartede kræfter i en permanent struktur som giver slagkraft i sammenstødet med staten og kapitalisterne. Det gør de ved syntese, det vil sige ved at skabe en platform som kan anerkendes af så mange potentielle medlemmer som muligt. 3) 'Miljøet' er den anarkistiske organisationsform – i den mest liberale brug af ordet – som vi hovedsageligt bevæger os i i dag. Miljøet er ganske vist uformelt, men det må ikke forveksles med den uformelle organisation, for dets funktion er først og fremmest social. Det er, på godt og ondt, en mødeplads; et sted at få sig en bajer, en skulder at græde ud ved, og måske lidt ballade i gaden.

Men det anarkistiske oprør handler ikke kun om at organisere sig med andre anarkister. Det handler endnu mere om at være tilstede i de sociale kampe med sine egne idéer, forslag og

handling. Så hvilke organisatoriske forslag kan vi som anarkister stille, når vreden mod herskerne koger over i samfundet? Dette er givetvis et spørgsmål uden et klart svar. Kendte anarkister svarede, så verden næppe ud som den gør. I teksterne henvises der til forskellige erfaringer, ikke for at kopiere dem, men for at se hvad der kan bruges, og hvad der ikke kan. I Spanien og Grækenland blev de åbne offentlige møder, som opstod i tider med sociale oprør, med tiden sårbare over for politisk manipulation. I Syrien gik det lige sådan med de lokale råd, samtidigt med at de selvorganiserede militser militariseredes og tabte forbindelsen til den sociale revolution. Som anarkister må vi fra første øjeblik modsætte os alle politikere og reformistiske krav i sådanne strukturer, ligesom vi aldrig må lade militære nødvendigheder bryde forbindelsen mellem den væbnede kamp og det sociale oprør – går forbindelsen tabt er revolutionen tabt.

» Affinitet defineres som et dybgående kendskab til ens kammerater, et kendskab der udvikles i og består af en korrespondance mellem diskussion og handling.

Hvad der synes klart er, at alle former for centralisering, selv de mest beskedne, indebærer en vis risiko. Et mødested eller et jævnlige fællesmøde kan være stærke redskaber i en given situation, men de kan også blive til forhindringer som suger energi fra den dynamiske udvikling i en oprørs situation. Det individuelle initiativ er altid den vigtigste drivkraft. Således kommer vi hele vejen rundt, og ser endnu engang at alle rebeller er nødt til at vide hvad det er de selv vil. Kollektivet kan ikke svare på spørgsmålene for os.

At diskutere disse idéer med udgangspunkt i vores virkelighed, med sit fravær af oprørske sociale kampe, med en udbredt apati, og tilsyneladende uovervindelige distancer mellem de forskellige kategorier af udnyttede, kan virke ørkesløst. Men hvis ikke vi kan drømme om at virkeliggøre anarkiets skønhed, når det virker mere umuligt end nogensinde, hvornår skal vi da drømme om det? ♦ *navi*

Renzo Novatore

Mindet som våben. I denne nye sektion mindes vi begivenheder og personer som inspirerer os til fortsat at gøre oprør. Vi lægger ud med Renzo Novatore; det frie livs poet.

»Du venter på revolutionen? Lad det være så! Min egen begyndte for længe siden! Når du er klar (gud, hvilken endeløs venten!) har jeg ikke noget imod at følges med dig et stykke tid. Men når du standser, så fortsætter jeg på min vej imod den vældige og ædle erobring af intetheden!

Ethvert samfund som I bygger vil have sine grænser. Og uden for ethvert samfunds grænser vil der vandre ustyrlige og heroiske vagabonder med deres vilde og jomfruelige tanker – de som ikke kan leve uden altid at planlægge nye og skrækkelige udbrud af oprør! Jeg skal være iblandt dem!«

Abele Rizieri Ferrari, bedre kendt under pseudonymet Renzo Novatore, var en italiensk anarkist som i skrift og handling agiterede for den sociale revolution fra et ekstremt individualistisk synspunkt. Han skrev i datidens anarkistiske blade, og udgav sit eget blad, samtidig med at han befandt sig i konstant konflikt med samfundet og loven.

Han fødtes i 1890 ind i en fattig bondefamilie i La Spezia i det nordvestlige Italien. Han viste sig tidligt som en oprører og forlod skolen efter kort tid. I stedet søgte han selv efter viden og læste bøger af blandt andet Nietzsche, Ibsen og Stirner.

Fra han var atten år gammel anså han sig selv for at være anarkist. To år senere sad han tre måneder i fængsel, mistænkt for at have sat ild til en kirke. I de følgende år var han gentagne gange på flugt eller blev arresteret for vandalisme, tyveri og røveri. Det var i denne periode at han begyndte at skrive i de anarkistiske blade.

Under 1. verdenskrig blev han indkaldt til hæren, hvorfra han deserterede i april 1918. Han dømdes til døden af en krigsret, men forlod sin landsby og gik under jorden, mens han fortsatte med at udbrede oprøret mod staten og krigsmagerne. Under en opstand i La Spezia i 1919 blev han forrædt og fængslet, men få måneder senere blev han frigivet i den generelle amnesti. Han tilsluttede sig igen den anarkistiske bevægelse og deltog i flere oprør og angreb. I de følgende år måtte han gå under jorden på grund af politiets og fascisternes forfølgelse.

I 1922 gik han sammen med en kammerat ind på en kro i omegnen af Genova. De blev forfulgt af tre politimænd,

og da de forsøgte at forlade kroen åbnede politiet ild. Novatore blev dræbt af skud, men hans kammerat undslap.

Renzo Novatores tekster er en række poetiske og voldsomme forsvar for individets kamp mod samfundet. Det indledende citat er typisk for hans stil og synspunkt. I pjecen *Mod det kreative intet* angriber han sine samtidige, som i stedet for at desertere og gøre oprør, lod sig lede til 1. verdenskrigs slagtebænk. Her, på kanten af den russiske revolution, forudså han kommunismens udvikling til en menneskefjendsk ideologi.

»Nu da diktaturet – ak! – er uundgåeligt i den dystre globale revolution som kaster sin blege glød fra øst over vores sorte fejhed, er vores afgørende opgave som anarkistiske individualister at sprænge den sidste ark med bomber og den sidste diktator med skud fra vores browningpistoler. Når det nye samfund har etableret sig vil vi vende tilbage til dets udkanter for at leve vores liv farligt som noble forbrydere og skamløse syndere! For anarkistisk individualisme betyder stadigvæk evig fornyelse i kunst, tanke og handling.

Anarkistisk individualisme betyder stadigvæk evigt oprør mod evig sorg, den evige søgen efter nye kilder til liv, glæde og skønhed. Og sådan vil vi også være i anarkiet.«

Mens masserne slæber sig mod undergangen vender Novatore sit ansigt mod solens stråler og kaster sig nydelses- og sorgfuld ud i oprøret. ♦

NH

Materiale til denne fremstilling er hovedsageligt taget fra E. Martuccis og W. Landstreichers biografiske skitser. Tekster af RN kan læses på da.theanarchistlibrary.org

English edition

To the international comrades.
We have decided to collect and translate some articles from the previous issues of *Orkanen* to put together an English edition. We hope that the English edition will strengthen the correspondence with international comrades. You will be able to get the new English paper in the same places as usual in Copenhagen from mid-April. You can also order free copies.

Write to:
orkanen@riseup.net

Støt Orkanen

Bliv støtteabonnent og få Orkanen i din postkasse hver måned.
200 kr. for 6 numre + pjecer, o.a.
Orkanen uddeles gratis, og sendes gratis til flere steder i landet. Ved at blive støtteabonnent hjælper du os med at sprede bladet og trykke større oplag.
Skriv og hør mere:
orkanen@riseup.net

Her kan du få Orkanen

- AFUK (Kbh SV)
- AMOK (Aarhus)
- Bogcaféen Halmtorvet (Kbh V)
- Bogcaféen Kotik (Aarhus)
- Bumzen (Kbh N)
- Cykeltutten (Svendborg)
- Det Frie Gymnasium (Kbh N)
- Demos (Kbh N)
- Internationalt forum (Kbh N)
- Nyt forum (Christiania)
- Paramount DIY (Roskilde)

- Ser du at et af disse steder ikke har flere blade, så send en mail, så kommer der en ny bunke.
- Bor du uden for København kan du få bladet tilsendt med posten. Tag kontakt.
- Vi søger distributører! Har du lyst til at sprede bladet, så tag kontakt: orkanen@riseup.net

Bidrag til Orkanen

Vi modtager: Artikler (ca. 5000 anslag), læserbreve (ca. 2500 anslag), billeder, tegninger, digte o.a. Send per e-mail. Vi accepterer tekster på dansk, svensk og engelsk.

Næste nummer: Den 7. maj

Deadline: Den 2. maj

Kontakt: orkanen@riseup.net

Oplag: 200

Tidl. numre og PGP: orkanen.noblogs.org

Contribute to Orkanen

We receive: Articles (about 5000 keystrokes), letters (about 2500 keystrokes), images, poems, etc. Send by e-mail. We accept texts in Danish, Swedish and English.

Next issue: 7th of May

Deadline: 2nd of May

Contact: orkanen@riseup.net

Circulation: 200

Prev. issues and PGP: orkanen.noblogs.org

PGP fingerprint:

A7A8 69A9 0991 0880 5888 305B 59A1 75FA D5C6 09C3